

בבית המשפט העליון

בש"פ 5090/16

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: רפאל אביכזר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בתיק עמ"ת 392-05-16 שניתנה ביום 10.5.2016
על ידי כב' השופט בן-ציון גרינברגר

בשם המבקש: עו"ד נדב גדליהו

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטתו מיום 10.5.2016 של בית המשפט המחוזי
בירושלים בעמ"ת 392-05-16 (כב' השופט ב"צ גרינברג), בגדרה נדחה עררו של
המבקש על החלטתו מיום 14.4.2016 של בית משפט השלום בירושלים במ"ת 13715-
04-16 (כב' השופט י' מינטקביץ), בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד
לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

רקע

1. כפי שעולה מכתב האישום המתוקן, אשר הוגש ביום 29.5.2016, פ.ז. (להלן: המתלונן) היה יועץ נישואין, ובמסגרת עבודתו טיפל ב-ח.ב. ובבעלה. ביום 3.6.2015 התגרש המתלונן מאשתו, וביום 1.9.2015 התגרשה ח.ב. מבעלה. במקביל לכך, עלו בקרב משפחתה של ח.ב. ובקרב אחרים שמשתייכים לחסידות גור, ש-ח.ב. והמתלונן מנהלים קשר רומנטי אשר החל עוד לפני גירושיהם, וכתוצאה מכך החלו מעשי הטרדה שונים כלפי ח.ב. וכלפי המתלונן. בתאריך שאינו ידוע במדויק נחשף אדם בשם אלעזר

ויגדרוביץ (להלן: ויגדרוביץ) לחשדות האמורים, ובעקבות כך החליט לתקוף את המתלונן בדרכים שונות, כדי לגרום למתלונן להפסיק את הקשר עם ח.ב..

האירוע הראשון

2. סמוך לפני האירועים נשוא כתב האישום, אשר יתוארו להלן, בתאריך שאינו ידוע במדויק, פנה ויגדרוביץ לישראל אמסלם (להלן: אמסלם) בבקשה שהאחרון יאיים על המתלונן על-מנת שיגיע להסכמות עם ויגדרוביץ בעניין המשך הקשר עם ח.ב. וגידול ילדיה. לשם ביצוע האיום, תכנן ויגדרוביץ לספק לאמסלם חומר מצחין, אותו ישליך על המתלונן (להלן: החומר). צוין, כי החומר הורכב משאריות של דגים, ביצים ושמן אשר נטחנו יחד, ותערובת זו הושארה מספר ימים בשמש כדי לתסוס, פעולה אשר מגבירה באופן משמעותית את ריח הצחנה. סמוך לפני האירועים נשוא כתב האישום, פנה אמסלם למבקש והציע לו להצטרף לתקיפת המתלונן. המבקש נענה להצעה.

3. ביום 8.9.2015, לאחר ניסיון שלא צלח מצד ויגדרוביץ ואמסלם לתקוף את המתלונן יום קודם לכן, התקשר ויגדרוביץ לאמסלם ומסר לו כי המתלונן צפוי להימצא בחיפה באותו הערב, ונוכח זאת ביקש ויגדרוביץ מאמסלם לאיים על המתלונן באותו הערב ולפוצץ את צמיגי רכבו, ואמסלם נענה בחיוב לבקשה זו. בהמשך, התקשר אמסלם למבקש ומסר לו כי עליהם לנסוע לחיפה על-מנת לתקוף את המתלונן. המבקש הסכים לכך, ומסר לאמסלם שחבר נוסף, שזהותו אינה ידועה, יצטרף אף הוא לביצוע התקיפה (להלן: האחר).

בהמשך אותו היום נסעו אמסלם והמבקש מירושלים לחיפה, והגיעו לחיפה בשעה 18:00 לערך. במקביל לכך מסר ויגדרוביץ לאמסלם את מספר הטלפון של אחד בשם עקיבא גרינצייג (להלן: גרינצייג), על-מנת שגרינצייג יסייע לאמסלם ולמבקש לאתר את המתלונן בחיפה. אמסלם יצר קשר עם גרינצייג ונפגש עמו, ולאחר מכן עברו אמסלם והאחר לרכבו של גרינצייג, בעוד המבקש ממתין ברכב בו הגיעו לחיפה. אמסלם והאחר נסעו עם גרינצייג אל סמוך לרכב בו שהה המתלונן, וכאשר החל המתלונן לנסוע זמן קצר לאחר מכן, נסעו גרינצייג, אמסלם והאחר אחריו במשך מספר דקות. בשלב מסוים, עת עצר המתלונן ברמזור אדום, קפצו אמסלם והאחר מרכבו של גרינצייג ורצו לעבר רכבו של המתלונן כשהם אווזים בשני בקבוקים מלאים בחומר. אמסלם ניסה לפתוח אחת מדלתות הרכב בו שהה המתלונן, אך ללא הצלחה, ואמסלם והאחר שפכו את החומר על חלון הדלת הסמוך למושב המתלונן. במקביל לזאת, האחר

ניקב שניים מצמיגי רכבו של המתלונן. אמסלם והאחר ברחו מהמקום, חברו למבקש זמן קצר לאחר מכן והשלושה נסעו חזרה לירושלים.

האירוע השני

4. בהמשך לאירוע המתואר לעיל, בעוד המבקש, אמסלם והאחר היו בדרכם חזרה לירושלים, התקשר אמסלם לויגדרוביץ ודיווח על אודות התקיפה. ויגדרוביץ מסר לאמסלם שעליהם לתקוף את המתלונן בעצמו, ויש לעשות זאת כאשר המתלונן יחזור לביתו בירושלים באותו הערב. בהמשך לכך, ביום 9.9.2015 בשעה 00:30 לערך, מסר אמסלם למבקש כי המתלונן בדרכו לביתו. אמסלם אסף את המבקש ברכבו, והשניים נסעו לביתו של המתלונן, שם חיכו ברכב כחצי שעה עד להגעתו של המתלונן, כשהם מצוידים בבקבוק נוסף של החומר, אותו קיבלו מויגדרוביץ. עם הגעתו של המתלונן לביתו, יצא המבקש מרכבו של אמסלם, רץ לעבר המתלונן, רדף אחריו ושפך עליו את החומר, בעוד שהמתלונן מנסה לחמוק מהמבקש. מיד לאחר מכן רץ המבקש חזרה לרכבו של אמסלם, והשניים נמלטו מהמקום. ויגדרוביץ שילם לאמסלם סכום של 3,500 ש"ח בתמורה למעשים המתוארים באירוע הראשון ובאירוע השני, ומתוך סכום זה העביר אמסלם למבקש ולאחר סכום של 1,500 ש"ח.

במסגרת האירועים המתוארים לעיל, יוחסו למבקש עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) בצירוף 379 וסעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של חבלה במזיד, לפי סעיף 413 לחוק; ועבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 379 לחוק.

הליכים קודמים

5. כד כבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים בעניינו. בהחלטתו מיום 14.4.2016, קיבל בית משפט השלום את הבקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים. בית המשפט ייחס מסוכנות גבוהה למבקש לרקע מעשיו, בהדגישו כי המבקש התערב בעניין לא לו, ובמסגרת זו רדף אחר המתלונן ושפך עליו את החומר. בית משפט השלום עמד על כך, כי על-אף שהמבקש לא יצר את הקשר בין כלל המעורבים לביצוע התקיפה, מסוכנותו של מי שמימש קשר כזה אינה פחותה באופן משמעותי. עוד נקבע, כי אף אם מעשיו של המבקש במסגרת האירוע הראשון אינם מהווים ביצוע עיקרי, אין בכך כדי להמעיט ממסוכנות מעשיו באופן ממש. באשר לעברו הפלילי של המבקש, בית משפט השלום הדגיש כי המבקש ריצה

מספר עונשי מאסר בפועל בשל עבירות אלימות, העולים יחד לכדי כחמישים חודשי מאסר, וכך תלוי נגדו מאסר מותנה של שבעה חודשים. עוד צוין, כי המבקש ביצע את המעשים המיוחסים לו בעת שהתנהלו נגדו הליכים קודמים. כמו כן ציין בית משפט השלום, כי לחובת המבקש הרשעה קודמת בעבירה של הפרת הוראה חוקית, נתון המכביד על יכולתו של בית המשפט לתת אמון במבקש שיעמוד בתנאים המגבילים במסגרת חלופת מעצר. נוכח האמור, דחה בית משפט השלום את האפשרות שהמבקש ישוחרר לחלופת מעצר והורה על מעצרו עד לתום ההליכים.

6. כלפי החלטת בית משפט השלום הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי דחה את הערר, בקבעו כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעניינו של המבקש. באשר לחלופת מעצר, נקבע כי המעשים המיוחסים למבקש מלמדים על מסוכנות, ואין מקום לבחון חלופות מעצר כאשר מדובר באדם בעל עבר פלילי כה מכביד. בנוסף להרשעות לחובת המבקש שפורטו לעיל, הובא בחשבון הליך שהתנהל בעניינו של המבקש, במסגרתו הורשע בתקיפתם של סוהרים עת שהה במאסר. נוכח האמור, נקבע כי לא ניתן לתת אמון במבקש, כך שאין מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו.

הבקשה דנא

7. כלפי החלטת בית המשפט המחוזי הוגשה הבקשה דנא, בגדרה עותר המבקש שבית המשפט יורה על הכנת תסקיר בעניינו ויחזיר את הדיון לבית משפט השלום. המבקש טוען, כי ההחלטות של בית משפט השלום ושל בית המשפט המחוזי מביאות למצב של חוסר שוויון בינו לבין שותפיו למעשים שפורטו לעיל, באופן שמעלה שאלה בעלת השלכות רוחב באשר לשוויון בדיני מעצרים, ולפיכך הבקשה עומדת באמות המידה המצדיקות קיום דיון בערר ב"גלגול שלישי". בנוסף, נטען כי קיימות נסיבות חריגות בעניינו של המבקש אשר מצדיקות קבלת בקשתו לרשות ערר.

המבקש טוען, כי קיים בעניינו יחס בלתי-שוויוני ומפלה כיוון ששותפיו לעבירות נשוא כתב האישום שוחררו לחלופת מעצר, כאשר החלק המיוחס לשותפיו חמור יותר באופן משמעותי, שכן היוזמה למעשים ותכנונם היו באחריותם של השותפים. בהקשר זה צוין, כי שותפיו של המבקש יזמו ותכננו תקיפה נוספת של המתלונן בשוויץ, מקרה בו לא היה המבקש מעורב. עוד נטען, שחלקו של המבקש באירוע הראשון היה מזערי, והסתכם בהסעת השותפים למקום בו שהה המתלונן. בהקשר זה נטען, כי כתב האישום אשר הוגש נגד המעורבים האחרים לבית המשפט

המחוזי בירושלים כולל אישומים בעבירות חמורות יותר מאלה שמיוחסות למבקש, ובשל כך בחרה המשיבה להפריד בין כתב האישום שהוגש נגד המבקש לבין זה שהוגש נגד שותפיו.

8. המבקש טוען, כי מעבר לשאלה הכללית שעניינה שוויון בדיני מעצרים, יש בעניינינו נסיבות חריגות המצדיקות דיון בערר ב"גלגול שלישי", ובראשן העובדה שחלף זמן רב מאז עיקר הרשעותיו הקודמות, כאשר הרשעתו האחרונה, משנת 2014, הייתה בעבירת רכוש. עוד נטען, כי מסוכנותו של המבקש אינה קונקרטי, מכיוון שהמתלונן נמצא כעת במעצר באוקראינה. לבסוף, נטען כי קיימות נסיבות משפחתיות אשר מצדיקות דיון בעניינינו ב"גלגול שלישי", בין היתר השפעת המעצר על ילדיו.

דיון והכרעה

9. לאחר העיון באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות בלי שאדרש לתשובת המשיבה. הלכה ידועה היא שרשות ערר תינתן אך באותם המקרים המעוררים שאלות בעלות חשיבות עקרונית החורגות מענייניו הקונקרטי של המבקש, או בהתקיים נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות זאת (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011), והאסמכתאות המצויות שם). הבקשה דנא אינה עומדת באמות המידה לקבלת בקשת רשות ערר ב"גלגול שלישי" בענייני מעצרים. המבקש מעלה לכאורה את הסוגיה באשר למקומם של עקרונות השוויון ואיסור האפליה בדיני מעצרים, כאשר הדין בעניין זה ברור וידוע. כפי שנקבע בעבר על-ידי בית משפט זה, בהליכי מעצרים, אין, ככלל, להפלות בין נאשמים באותו הליך פלילי או באותה פרשה פלילית (ראו, למשל: בש"פ 3543/15 מדינת ישראל נ' כהן, פסקה 14 (8.6.2015), והאסמכתאות המצויות שם). על כן, לא מצאתי בשאלה שמעורר המבקש הצדקה לדון בענייניו ב"גלגול שלישי". עניינינו, אפוא, אך ביישום הלכות ידועות, ולא בצורך לקבוע הלכות מקום בו טרם נקבעה ההלכה, או בצורך ליישב בין פסיקות סותרות. כשמדובר ביישום הדין על מערכת עובדות קונקרטיית אין, ככלל, הצדקה למתן רשות ערר.

10. מעבר לכך, לגופו של עניין, לא מצאתי כי קביעותיהם של בית המשפט המחוזי ושל בית משפט השלום, בדבר מעצרו של המבקש עד תום ההליכים בענייניו, בעוד ששותפיו שוחררו לחלופת מעצר, נגועות בחוסר שוויון מובהק שיכול להצדיק דיון ב"גלגול שלישי" מחמת עיוות דין קיצוני. כפי שציין בית המשפט המחוזי, למבקש עבר פלילי מכביד, אשר מצביע על מסוכנותו ועל כך שאין ליתן בו אמון, מה גם שאת המיוחס לו ביצע, לכאורה, כ"חרב להשכיר" תמורת בצע כסף, כשמאסר מותנה תלוי

ועומד כנגדו. המבקש אף היה זה שתקף את המתלונן בפועל. לעומת זאת, כפי שעולה מהחלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעניין שותפיו של המבקש, לשני השותפים עבר נקי, ושירות המבחן התרשם כי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית מצדם הוא ברמה בינונית או נמוכה (החלטתו של כב' השופט מ' בר-עם מיום 3.5.2016 במ"ת 14179-04-16). פער זה מהווה שוני רלבנטי בין המבקש לבין שותפיו למעשה, כך שלא מצאתי הצדקה להתערב בקביעותיהן של הערכאות הקודמות. בנוסף, לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש מצדיקות קבלת הבקשה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' בסיון התשע"ו (6.7.2016).

ש ו פ ט